

ΒΕΡΟΝΙΚΑ ΡΟΘ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΗΣ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΣΕΙΡΑΣ ΑΠΟΚΛΙΣΗ
ΜΕ ΠΑΝΩ ΑΠΟ 35.000.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ

ΟΙ
ΜΟΙΡΕΣ
ΧΩΡΙΖΟΥΝ

ΒΙΒΛΙΟ ΙΙ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE FATES DIVIDE
Από τις Εκδόσεις Katherine Tegen Books, Νέα Υόρκη 2018
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Χάραξε το σημάδι (ΒΙΒΛΙΟ 2) – Οι μοίρες χωρίζουν**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Veronica Roth
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πηνελόπη Τριαδά
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Jeff Huang
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Erin Fitzsimmons
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΧΑΡΤΗ: Virginia Allyn
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

© Veronica Roth, 2018
Published by arrangement with HarperCollins Publishers.
© Χάρτη και σχεδιασμού™: Veronica Roth, 2017
Used with permission. All rights reserved.
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2018

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2018

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2769-0
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2770-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

Β Ε Ρ Ο Ν Ι Κ Α Ρ Ο Θ

ΟΙ

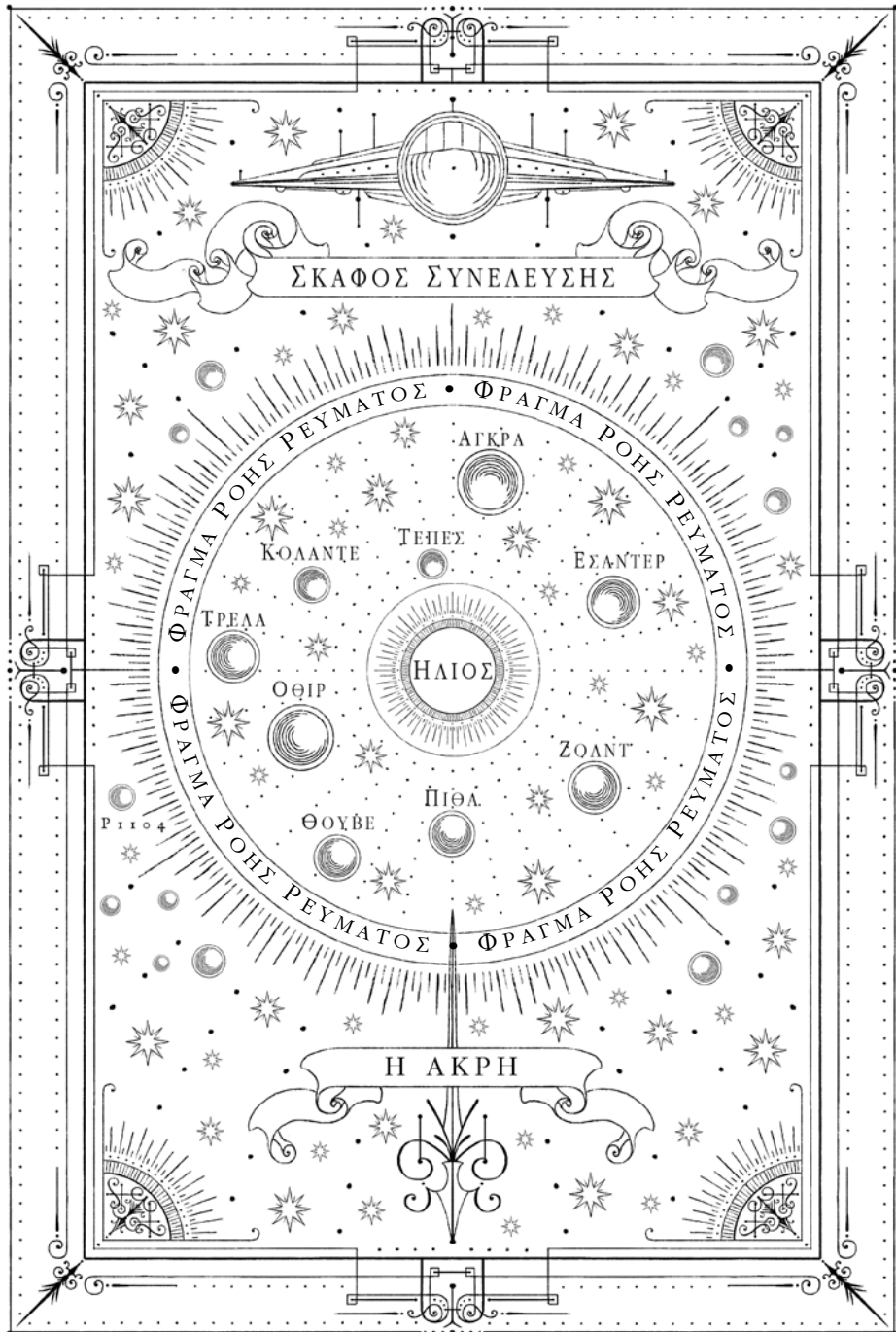
ΜΟΙΡΕΣ

ΧΩΡΙΖΟΥΝ

ΒΙΒΛΙΟ ΙΙ

*Μετάφραση:
Πηνελόπη Τριαδά*

*Για τον μπαμπά μου, Φρανκ, τον αδελφό μου,
Φράνκι, και την αδελφή μου, Κάντις.
Μπορεί να μη μοιραζόμαστε το ίδιο αίμα, αλλά είμαι πολύ
τυχερή που είμαστε οικογένεια.*

ΠΡΟΛΟΓΟΣ | ΑΪΤΖΑ

«ΓΙΑΤΙ ΦΟΒΟΜΑΣΤΕ ΤΟΣΟ;» αναρωτιόμαστε.

«Έρχεται εκείνη να μας σκοτώσει», απαντάμε.

Κάποτε τρομάζαμε από αυτή την αίσθηση ότι είμαστε σε δύο σώματα ταυτόχρονα. Την έχουμε συνηθίσει μέσα στους κύκλους από τότε που έλαβε χώρα η αλλαγή, από τότε που τα χαρίσματα του ρεύματος και των δυο μας ενώθηκαν σε αυτό το καινούργιο, παράξενο χάρισμα. Ξέρουμε πώς να προσποιούμαστε, τώρα, που είμαστε δύο άνθρωποι αντί για έναν – αν και προτιμάμε, όταν είμαστε μόνοι, να χαλαρώνουμε στην αλήθεια. Είμαστε ένα άτομο σε δύο σώματα.

Δεν είμαστε στον Ούρεκ, όπως ήμασταν την τελευταία φορά που ξέραμε την τοποθεσία μας. Είμαστε χαμένοι στο Διάστημα, με την καμπύλη της κόκκινης ροής του ρεύματος να αποτελεί τη μοναδική διακοπή μέσα στο σκοτάδι.

Μόνο το ένα από τα δύο κελιά μας έχει παράθυρο. Είναι ένα στενό πράγμα, μ' ένα λεπτό στρώμα και ένα μπουκάλι νερό. Το άλλο κελί είναι μια αποθήκη που μυρίζει απολυμαντικό, έντονο και αψύ. Το μοναδικό φως έρχεται από τις σχισμές του αεραγωγού στην πόρτα, κλειστές τώρα αλλά όχι τελείως σφραγισμένες απέναντι στη λάμψη του διαδρόμου.

Τεντώνουμε δύο χέρια –ένα πιο κοντό και πιο καφέ, το άλλο μακρύ και γλωμό– ταυτόχρονα. Το πρώτο είναι πιο ελαφρύ, το

δεύτερο αδέξιο και βαρύ. Η επίδραση των φαρμάκων έχει εξασθενήσει από το ένα σώμα αλλά όχι και από το άλλο.

Η μία καρδιά χτυπάει δυνατά και η άλλη διατηρεί έναν σταθερό ρυθμό.

«Να μας σκοτώσει», λέμε στον εαυτό μας. «Είμαστε σίγουροι;»

«Τόσο σίγουροι όσο σίγουρες είναι οι μοίρες. Μας θέλει νεκρούς».

«Οι μοίρες». Υπάρχει ασυμφωνία εδώ. Όπως ακριβώς ένα άτομο μπορεί να αγαπάει και ταυτόχρονα να μισεί κάτι, αγαπάμε και μισούμε τις μοίρες, πιστεύουμε και δεν πιστεύουμε σε αυτές. «Ποια ήταν η λέξη που χρησιμοποιούσε η μητέρα μας...» Έχουμε δύο μητέρες, δύο πατεράδες, δύο αδελφές. Και, ωστόσο, μόνο έναν αδελφό. «Να αποδέχεσαι τη μοίρα σου ή να την ανέχεσαι ή...»

«“Να υπομένεις τη μοίρα”, έλεγε», απαντάμε. «“Επειδή όλα τα άλλα είναι ψευδαίσθηση”».

1

Σίθι. Ρήμα. Στα θουβεσιανικά: «μπορώ/θα έπρεπε/πρέπει»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1 | ΣΑΪΡΑ

Ο ΛΑΖΜΕΤ ΝΟΑΒΕΚ, ο πατέρας μου και πρώην τύραννος του Σοτέτ, θεωρούνταν νεκρός εδώ και πάνω από δέκα εποχές. Του είχαμε κάνει μια κηδεία κατά την πρώτη περιοδεία μετά τον θάνατό του, είχαμε στείλει την παλιά του πανοπλία στο Διάστημα, επειδή δεν υπήρχε πτώμα.

Και, ωστόσο, ο αδελφός μου, ο Ρίζεκ, φυλακισμένος στην κοιλιά αυτού του μεταγωγικού σκάφους, είχε πει: *Ο Λάζμετ είναι ακόμη ζωντανός.*

Η μητέρα μου αποκαλούσε τον πατέρα μου «Λαζ» μερικές φορές. Κανένας άλλος δε θα τολμούσε να το κάνει εκτός από την Ιλίρα Νόαβεκ. «Λαζ», έλεγε, «άφησέ το». Και την υπάκουγε, αρκεί να μην τον διέταζε πολύ συχνά. Τη σεβόταν, παρόλο που δε σεβόταν κανέναν άλλον, ούτε καν τους ίδιους του τους φίλους.

Μαζί της είχε μια ηπιότητα, αλλά με όλους τους άλλους...

Ο αδελφός μου –ο οποίος είχε ξεκινήσει τη ζωή του ως ένα πράο άτομο, και μόνο αργότερα σκλήρυνε και έγινε κάποιος που θα βασάνιζε την ίδια του την αδελφή– είχε μάθει από τον Λάζμετ πώς να βγάζει το μάτι ενός ανθρώπου. Και πώς να το αποθηκεύει, σ' ένα βάζο συντήρησης, για να μη σαπίσει. Πριν καταλάβω πραγματικά τι περιείχαν τα βάζα στην Αίθουσα των Όπλων, είχα πάει εκεί να τα κοιτάξω, σε ράφια ψηλά πάνω από το κεφάλι μου, καθώς έλαμπαν στο χαμηλό φως. Πράσινες και καφέ

και γκρι ίριδες επέπλεαν σαν ψάρια που έβγαζαν τα κεφάλια τους στην επιφάνεια ενός ενυδρείου για να φάνε.

Ο πατέρας μου δεν είχε κόψει ποτέ ένα κομμάτι από κάποιον με τα ίδια του τα χέρια. Ούτε είχε διατάξει κάποιον άλλον να το κάνει. Είχε χρησιμοποιήσει το χάρισμα του ρεύματός του για να ελέγχει τα σώματά τους, να τους αναγκάζει να το κάνουν οι ίδιοι στον εαυτό τους.

Ο θάνατος δεν είναι η μοναδική τιμωρία που μπορείς να δώσεις σε κάποιον. Μπορείς να του δώσεις και εφιάλτες.

Όταν ο Άκος Κέρσεθ ήρθε να με βρει, αργότερα, ήμουν στο κατάστρομα πλοήγησης του μικρού μεταγωγικού σκάφους που μας μετέφερε μακριά από τον πλανήτη μου, όπου ο λαός μου, οι Σοτέτ, βρισκονταν τώρα στα πρόθυρα του πολέμου με το έθνος του Άκος, τον Θούβε. Καθόμουν στη θέση του κυβερνήτη, στριφογυρίζοντας την πολυθρόνα δεξιά και αριστερά, με την κίνηση να με ηρεμεί. Σκόπευα να του πω αυτό που μου είχε πει ο Ρίζεκ, ότι ο πατέρας μου –αν ήταν όντως πατέρας μου, αν ο Ρίζεκ ήταν καν αδελφός μου– ήταν ζωντανός. Ο Ρίζεκ φαινόταν σίγουρος ότι εκείνος κι εγώ δε μοιραζόμασταν το ίδιο αίμα, ότι δεν ήμουν αληθινή Νόαβεκ. Αυτός ήταν ο λόγος, είχε πει, για τον οποίο δεν είχα καταφέρει να ξεκλειδώσω τον κώδικα γονιδίων που κρατούσε τα δωμάτιά του ασφαλή, ο λόγος για τον οποίο δεν είχα καταφέρει να τον δολοφονήσω την πρώτη φορά που δοκίμασα.

Όμως δεν ήξερα πώς να ξεκινήσω. Από τον θάνατο του πατέρα μου; Από το πτώμα που δε βρήκαμε ποτέ; Από την ανησυχιακή αίσθηση ότι ο Ρίζεκ κι εγώ είχαμε υπερβολικά διαφορετικά χαρακτηριστικά για να είμαστε συγγενείς;

Ούτε ο Άκος έδειχνε να θέλει να μιλήσει. Άπλωσε στο πάτωμα μια κουβέρτα που είχε βρει κάπου στο σκάφος, ανάμεσα στη θέση του κυβερνήτη και τον τοίχο, και ξαπλώσαμε επάνω της, δίπλα δίπλα, κοιτάζοντας το κενό. Σκιές ρεύματος –η δραστήρια, επίπονη ικανότητά μου– τυλίγονταν γύρω από τα μπράτσα μου

σαν μαύρο σκοινί, στέλνοντας έναν βαθύ πόνο μέχρι τις άκρες των δαχτύλων μου.

Δε φοβόμουν το κενό. Μ' έκανε να νιώθω μικρή. Ανάξια ακόμη και για μια πρώτη ματιά, πόσο μάλλον για μια δεύτερη. Και υπήρχε ανακούφιση σε αυτό, επειδή πολύ συχνά ανησυχούσα ότι ήμουν ικανή να προκαλέσω πολύ μεγάλη ζημιά. Τουλάχιστον, αν ήμουν μικρή και δεν ξεχώριζα, δε θα έκανα άλλο κακό. Ήθελα μόνο αυτό πού μπορούσα να φτάσω.

Ο δείκτης του Άκος τυλίχτηκε γύρω από το μικρό μου δαχτυλάκι. Οι σκιές εξαφανίστηκαν καθώς το χάρισμα του ρεύματός του εξουδετέρωσε το δικό μου.

Ναι, αυτό που μπορούσα να φτάσω ήταν σίγουρα αρκετό για μένα.

«Θα... πεις κάτι στα θουβεσιανικά;» ρώτησε.

Γύρισα το κεφάλι μου προς το μέρος του. Εξακολουθούσε να κοιτάζει το παράθυρο, μ' ένα αχνό χαμόγελο να διαγράφεται στα χείλη του. Φακίδες υπήρχαν διάσπαρτες στη μύτη του και σ' ένα από τα βλέφαρά του, κοντά στη γραμμή των βλεφαρίδων. Δίστασα, με το χέρι μου να σηκώνεται από την κουβέρτα, επιθυμώντας να τον αγγίξει και θέλοντας επίσης να παραμείνει στην επιθυμία για μια στιγμή. Μετά το ακροδάχτυλό μου ακολούθησε τη γραμμή του φρυδιού του στο πρόσωπό του.

«Δεν είμαι κατοικίδιο πουλί», είπα. «Δεν κελαηδάω όταν με διατάζουν».

«Παράκληση είναι, όχι διαταγή. Ταπεινή παράκληση», είπε. «Θα μπορούσες απλώς να πεις ολόκληρο το όνομά μου;»

Γέλασα.

«Το μεγαλύτερο μέρος του ονόματός σου είναι Σοτέτ, το ξέχασες;»

«Σωστά». Όρμησε στο χέρι μου με το στόμα του, κλείνοντας τα δόντια του με δύναμη. Αυτό με έκανε να γελάσω. «Ποιο πράγμα σε δυσκόλευε περισσότερο να πεις, όταν μάθαινες;»

«Τα ονόματα των πόλεών σας. Είναι πολύ δύσκολα», είπα καθώς άφησε το ένα μου χέρι για να πιάσει το άλλο, κρατώντας με

από το μικρό μου δαχτυλάκι και τον αντίχειρά μου με όλα του τα ακροδάχτυλα. Με φίλησε στο κέντρο της παλάμης μου, εκεί όπου το δέρμα είχε γεμίσει κάλλους από τις λεπίδες ρεύματος που κρατούσα. Είναι παράξενο που κάτι τόσο απλό, που δίνεται σε ένα κομμάτι μου που έχει σκληρύνει, θα μπορούσε να με διαποτίσει τόσο ολοκληρωτικά, χαρίζοντας ζωή σε κάθε νεύρο.

Αναστέναξα, συναινώντας.

«Εντάξει, θα τα πω. Χέσα, Σίσα, Όζοκ», είπα. «Υπήρχε μια καγκελάριος που αποκαλούσε τη Χέσα καρδιά του Θούβε. Το επίθετό της ήταν Κέρεσεθ».

«Η μοναδική καγκελάριος στη θουβεσιανή ιστορία», είπε ο Άκος, φέροντας την παλάμη μου στο μάγουλό του. Στηρίχτηκα στον αγκώνα μου για να γείρω από πάνω του, με τα μαλλιά μου να πέφτουν μπροστά για να πλαισιώσουν τα πρόσωπα και των δυο μας, μακριά από τη μία πλευρά, αν και τώρα είχα ασημόδεμα από την άλλη. «Αυτό το ξέρω».

«Για πολύ καιρό υπήρχαν μόνο δύο προικισμένες με μοίρα οικογένειες στον Θούβε», είπα, «και, ωστόσο, εκτός από αυτή τη μία εξαίρεση, την ηγεσία είχαν πάντοτε μόνο οι Μπένεζιτ, όταν οι μοίρες όριζαν καγκελάριο. Δε σου φαίνεται παράξενο αυτό;»

«Ίσως να μην είμαστε καλοί στην ηγεσία».

«Ίσως η μοίρα να σε ευνοεί», είπα. «Ίσως οι θρόνοι να είναι κατάρες».

«Η μοίρα δε με ευνοεί», είπε απαλά, τόσο απαλά, ώστε παραλίγο να μη συνειδητοποιήσω τι εννοούσε. Η μοίρα του –το τρίτο παιδί της οικογένειας Κέρεσεθ θα πεθάνει υπηρετώντας την οικογένεια Νόαβεκ– ήταν να προδώσει το σπίτι του για την οικογένειά μου, υπηρετώντας μας, και να πεθάνει. Πώς θα μπορούσε να μην το βλέπει κάποιος αυτό ως κακουργία;

Κούνησα το κεφάλι μου.

«Λυπάμαι, δε σκέφτηκα...»

«Σάιρα», είπε. Μετά έκανε μια παύση, κοιτάζοντάς με συνοφρωμένος. «Ζήτησες συγγνώμη ή μου φάνηκε;»

«Τις ξέρω τις λέξεις», απάντησα, αγριοκοιτάζοντάς τον. «Δε μου λείπουν τελείως οι τρόποι».

Γέλασε.

«Κι εγώ ξέρω πώς λέγεται η λέξη “σκουπίδια” στη γλώσσα του Εσάντερ· αυτό δε σημαίνει ότι ακούγεται σωστή όταν βγαίνει από το στόμα μου».

«Εντάξει, αποσύρω την απολογία μου». Τίναξα το δάχτυλό μου πάνω στη μύτη του δυνατά και, όταν ζάρωσε, εξακολουθώντας να γελάει, είπα: «Πώς λέγονται τα σκουπίδια στη γλώσσα του Εσάντερ;»

Μου είπε. Ακούστηκε σαν μια λέξη που αντανακλάται σε έναν καθρέφτη και διατυπώνεται μία φορά προς τα εμπρός και μία φορά προς τα πίσω.

«Βρήκα την αδυναμία σου», είπε. «Το μόνο που έχω να κάνω είναι να σε πειράζω με πράγματα που δεν ξέρεις και η προσοχή σου αποσπάται αμέσως».

Το σκέφτηκα.

«Υποθέτω ότι μπορώ να σου επιτρέψω να γνωρίζεις μία από τις αδυναμίες μου... αν σκεφτεί κανείς ότι εσύ έχεις τόσες που μπορώ να εκμεταλλευτώ».

Σήκωσε τα φρύδια του ερωτηματικά και του επιτέθηκα με τα δάχτυλά μου, μπήγοντάς τα στην αριστερή του πλευρά κάτω ακριβώς από τον αγκώνα του, στη δεξιά του πλευρά, πάνω ακριβώς από τον γοφό του, στον τένοντα πίσω από το δεξί του πόδι. Είχα μάθει αυτά τα μαλακά μέρη όταν εκπαιδευόμασταν στη μάχη –μέρη στα οποία δεν προστατευόταν αρκετά καλά ή που τον έκαναν να μορφάζει περισσότερο απ’ ό,τι συνήθως όταν τον χτυπούσα–, αλλά τώρα τον πείραζα με περισσότερη απαλότητα από όση πίστευα ότι ήμουν ικανή, κάνοντάς τον να γελάει αντί να μορφάζει.

Με τράβηξε επάνω του, κρατώντας με από τους γοφούς. Κάποια από τα δάχτυλά του γλίστρησαν μέσα από τη ζώνη του παντελονιού μου, και ήταν ένα είδος πόνου το οποίο δε γνώριζα, ένα είδος που δε με πείραζε καθόλου. Στήριξα το σώμα μου στα

χέρια μου πάνω στην κουβέρτα, δεξιά και αριστερά του κεφαλιού του, και χαμήλωσα σιγά σιγά για να τον φιλήσω.

Δεν είχαμε φιληθεί πολλές φορές, και δεν είχα φιλήσει κανέναν άλλον εκτός από εκείνον, έτσι η κάθε φορά ήταν άλλη μια ανακάλυψη. Αυτή τη φορά βρήκα την άκρη των δοντιών να περνάνε ξυστά από τα δικά μου και την κορυφή μιας γλώσσας· βρήκα ένα γόνατο να γλιστράει ανάμεσα στα δικά μου και το βάρος ενός χεριού στον σβέγκο μου, να με ωθεί πιο κοντά, πιο μπροστά, πιο γρήγορα. Δεν ανέπνεα, δεν ήθελα να σπαταλήσω αυτό τον χρόνο, κι έτσι κατέληξα να προσπαθώ να πάρω ανάσα στο πλάι του λαιμού του, κάνοντάς τον να γελάσει.

«Αυτό θα το πάρω σαν καλό σημάδι», είπε.

«Μη γίνεσαι αλαζόνας, Κέρεσεθ».

Δεν μπορούσα να συγκρατήσω το χαμόγελό μου. Ο Λάζμετ και οι ερωτήσεις που είχα για την καταγωγή μου μου φαινόταν τώρα κάτι μακρινό. Ήμουν ασφαλής εδώ, μέσα σ' ένα σκάφος στη μέση του πουθενά, με τον Άκος Κέρεσεθ.

Και μετά: μια κραυγή, από κάπου βαθιά μέσα στο σκάφος. Ακούστηκε σαν την αδελφή του Άκος, τη Σίζι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2 | ΣΙΖΙ

ΞΕΡΩ ΠΩΣ ΕΙΝΑΙ ΝΑ βλέπεις την οικογένειά σου να πεθαίνει.
Η Σίζι Κέρεσεθ είμαι, άλλωστε.

Είδα τον μπαμπά να πεθαίνει στο πάτωμα του καθιστικού μας. Είδα Σοτέτ στρατιώτες να σέρνουν μαζί τους τον Άιτζα και τον Άκος. Είδα τη μαμά να ξεθωριάζει σαν ύφασμα στον ήλιο. Δεν υπάρχουν πολλά που δεν καταλαβαίνω για την απώλεια. Απλώς δεν μπορώ να την εκφράσω με τον τρόπο με τον οποίο την εκφράζουν οι άλλοι. Το χάρισμα του ρεύματός μου με κρατάει καλά καλυμμένη.

Έτσι, ζηλεύω λίγο τον τρόπο με τον οποίο η Ίσε Μπένεζιτ, η προικισμένη με μοίρα καγκελάριος του Θούβε και φίλη μου, μπορεί να αφήνει τον εαυτό της να πενθεί. Επιτρέπει στα συναισθήματα να την εξαντλήσουν και μετά αποκοιμιάμαστε, η μία δίπλα στην άλλη, στην κουζίνα του σκάφους των εξόριστων Σοτέτ.

Όταν ξυπνάω, η πλάτη μου πονάει επειδή ακουμπούσα πάνω στον τοίχο πολλή ώρα. Σηκώνομαι και γέρνω αριστερά και δεξιά, ενώ την παρατηρώ.

Η Ίσε δε φαίνεται καλά, κάτι που μάλλον είναι λογικό, εφόσον η δίδυμη αδελφή της, η Όρι, πέθανε μόλις χθες, σε μια αρένα του Σοτέτ με τον κόσμο να ζητά το αίμα της.

Ούτε η αίσθησή της είναι σωστή, με την υφή γύρω της χνου-

δωτή, όπως αισθάνεσαι τα δόντια σου αν δεν τα έχεις βουρτσίσει. Τα μάτια της ταξιδεύουν στο δωμάτιο, χορεύοντας πάνω στο πρόσωπό μου και το σώμα μου, και όχι μ' έναν τρόπο που θα έκανε ένα άτομο να κοκκινίσει. Προσπαθώ να την ηρεμήσω με το χάρισμα του ρεύματός μου, στέλνοντάς της μια απαλή αίσθηση, σαν να ξετυλίγω ένα κουβάρι μεταξωτής κλωστής. Δε φαίνεται να βοηθάει και πολύ.

Το χάρισμά μου είναι παράξενο. Δεν μπορώ να ξέρω πώς αισθάνεται, όχι πραγματικά, αλλά μπορώ να το νιώσω, σαν να είναι μια υφή στον αέρα. Και ούτε μπορώ να ελέγξω πώς αισθάνεται, αλλά μπορώ να κάνω προτάσεις. Μερικές φορές χρειάζονται μια δυο προσπάθειες ή ένας καινούργιος τρόπος να το σκεφτώ. Έτσι, αντί για το μετάξι, που δεν είχε αποτέλεσμα, δοκιμάζω νερό, βαρύ, κυματιστό.

Φιάσκο. Είναι υπερβολικά νευρική. Μερικές φορές, όταν τα συναισθήματα ενός ατόμου είναι πολύ έντονα, δύσκολα έχω επίδραση.

«Σίζι, μπορώ να σ' εμπιστευτώ;»

Είναι παράξενη αυτή η λέξη στα θουβεσιανικά, η λέξη *μπορώ*. Σημαίνει *μπορώ* και *θα έπρεπε* και *πρέπει* όλα σε ένα, και το μόνο που μπορείς να κάνεις είναι να συμπεραίνεις το νόημα από τα συμφραζόμενα. Μερικές φορές οδηγεί σε παρανοήσεις και πιθανότατα αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η γλώσσα μας περιγράφεται από τους εξωκοσμικούς ως «ολισθηρή». Αυτό... και επειδή οι εξωκοσμικοί είναι τεμπέληδες.

Έτσι, όταν η Ίσε Μπένεζιτ με ρωτάει στη μητρική μου γλώσσα αν μπορεί να μ' εμπιστευτεί, δεν ξέρω τι εννοεί. Ωστόσο, μόνο μία απάντηση υπάρχει.

«Φυσικά».

«Το εννοώ, Σίζι», λέει, μ' εκείνη τη χαμηλή φωνή που χρησιμοποιεί όταν μιλάει σοβαρά. Μου αρέσει αυτή η φωνή, ο τρόπος με τον οποίο βουίζει μέσα στο κεφάλι μου. «Υπάρχει κάτι που πρέπει να κάνω και θέλω να έρθεις μαζί μου, αλλά φοβάμαι ότι δε θα είσαι...»

«Ίσε», τη διακόπτω. «Είμαι εδώ για σένα, ό,τι κι αν χρειάζεσαι». Αγγίζω τον ώμο της με απαλά δάχτυλα. «Εντάξει;»
Νεύει.

Με οδηγεί έξω από την κουζίνα και προσπαθώ να μην πατήσω πάνω σε κουζινομάχαιρα. Όταν κλείστηκε εδώ μέσα, έβγαλε όλα τα συρτάκια και έκανε κομμάτια οτιδήποτε έπεσε στα χέρια της. Το πάτωμα είναι γεμάτο με σκισμένα υφάσματα και κομμάτια γυαλιών και σπασμένα πλαστικά και ξετυλιγμένους επιδέσμους. Δεν μπορώ να πω ότι την αδικώ.

Το χάρισμα του ρεύματός μου με εμποδίζει να κάνω ή να λέω πράγματα που ξέρω ότι θα κάνουν τους άλλους να νιώσουν άβουλα. Πράγμα που σημαίνει ότι, μετά τον θάνατο του μπαμπά μου, δεν μπορούσα να κλάψω παρά μόνο όταν ήμουν μόνη μου. Για μήνες δεν μπορούσα να πω πολλά στη μαμά μου. Έτσι, αν είχα τη δυνατότητα να καταστρέψω μια κουζίνα, όπως έκανε η Ίσε, πιθανότατα θα το έκανα.

Ακολουθώ την Ίσε έξω, ήσυχα. Περνάμε δίπλα από το πτώμα της Όρι. Είναι τυλιγμένο με προσοχή με ένα σεντόνι, έτσι βλέπουμε μόνο την καμπύλη των ώμων της, το εξόγκωμα της μύτης της και του πιγουνιού της. Μονάχα ένα καλούπι τού ποια ήταν. Η Ίσε σταματά εκεί, παίρνει μια βαθιά ανάσα. Τη νιώθω πιο τραχιά απ' ό,τι πριν, σαν κόκκους σκόνης πάνω στο δέρμα μου. Ξέρω ότι δεν μπορώ να την παρηγορήσω, αλλά ανησυχώ πάρα πολύ για εκείνη ώστε να μη δοκιμάσω.

Στέλνω ελαφριά φύλλα φτερωτού γρασιδιού και σκληρό λουστραρισμένο ξύλο. Στέλνω ζεστό λάδι και στρογγυλεμένο μέταλλο. Τίποτα δεν έχει αποτέλεσμα. Προσπαθώ να μπω μέσα της, εκνευρισμένη. Γιατί δεν μπορώ να κάνω τίποτα για να τη βοηθήσω;

Σκέφτομαι, προς στιγμήν, να ζητήσω βοήθεια. Ο Άκος και η Σάιρα είναι εδώ κοντά στο κατάντρομα πλοήγησης. Η μαμά είναι κάπου κάτω. Ακόμη και η αποστάτισσα φίλη του Άκος και

της Σάιρα, η Τίκα, είναι λίγο πιο πέρα, ξαπλωμένη πάνω στα καθίσματα, με τα μακριά πλατινέ μαλλιά της ν' απλώνονται πίσω της. Αλλά δεν μπορώ να φωνάξω κανέναν τους. Πρώτον, απλώς δεν μπορώ –δεν μπορώ να προκαλέσω εν γνώσει μου αναστάτωση, εξαιτίας του χαρίσματός μου– και, επίσης, το ένστικτό μου μου λέει ότι είναι καλύτερα να κερδίσω την εμπιστοσύνη της Ίσε.

Η Ίσε με οδηγεί στο κάτω κατάστρωμα, όπου υπάρχουν δύο αποθήκες και ένα μπάνιο. Η μαμά είναι στο μπάνιο, μπορώ να το καταλάβω από τον ήχο του ανακυκλωμένου νερού καθώς πιτσιλίζει. Στη μία αποθήκη –φρόντισα να είναι εκείνη με το παράθυρο– βρίσκεται ο άλλος μου αδελφός, ο Άιτζα. Πόνεσα όταν τον ξαναείδα, τόσο καιρό μετά την απαγωγή του και τόσο μικρό σε σχέση με τον γλωμό κίονα που είναι ο Ρίτζεκ Νόαβεκ δίπλα του. Θα πίστευε κανείς ότι οι άνθρωποι, όταν μεγαλώνουν, θα έπρεπε να γίνονται πιο δυνατοί, πιο παχουλοί. Όχι ο Άιτζα.

Η άλλη αποθήκη –εκείνη με όλα τα καθαριστικά– φιλοξενεί τον Ρίτζεκ Νόαβεκ. Το ότι ξέρω ότι βρίσκεται τόσο κοντά, ο άντρας που διέταξε την απαγωγή του αδελφού μου και τον θάνατο του μπαμπά μου, με κάνει να τρέμω. Η Ίσε σταματά ανάμεσα στις δύο πόρτες, και τότε συνειδητοποιώ ότι πηγαίνει σ' ένα από τα δύο δωμάτια. Και δε θέλω να πάει στο δωμάτιο του Άιτζα.

Ξέρω ότι εκείνος είναι που σκότωσε την Όρι. Δηλαδή, κρατούσε το μαχαίρι που το έκανε. Αλλά ξέρω τον αδελφό μου. Δε θα μπορούσε να σκοτώσει ποτέ κανέναν, ειδικότερα την καλύτερή του φίλη από τα παιδικά του χρόνια. Θα πρέπει να υπάρχει κάποια άλλη εξήγηση γι' αυτό που συνέβη. Θα πρέπει να φταίει ο Ρίτζεκ.

«Ίσε», λέω. «Τι κάνεις...»

Ακουμπάει τρία δάχτυλα στα χείλη της, λέγοντάς μου να πάψω.

Βρίσκεται ακριβώς ανάμεσα στα δωμάτια. Απ' ό,τι φαίνεται, προσπαθεί ν' αποφασίσει κάτι, αν κρίνω από το απαλό βουητό γύρω της. Βγάζει ένα κλειδί από την τσέπη της –θα πρέπει να το βούτηξε από την Τίκα, όταν βγήκε έξω για να σιγουρευτεί ότι

κατευθυνόμεσταν προς το Αρχηγείο της Συνέλευσης– και το βάζει στην κλειδαριά του κελιού του Ρίζεκ. Πιάνω το χέρι της.

«Είναι επικίνδυνος», λέω.

«Μπορώ να το χειριστώ», απαντάει. Και μετά, με το δέρμα γύρω από τα μάτια της να μαλακώνει, συνεχίζει: «Δε θα τον αφήσω να σου κάνει κακό, το υπόσχομαι».

Την αφήνω. Ένα κομμάτι του εαυτού μου λαχταράει να τον δει, να συναντήσει επιτέλους το τέρας.

Ανοίγει την πόρτα και ο Ρίζεκ κάθεται με την πλάτη ακουμπισμένη στον απέναντι τοίχο, τα μανίκια του γυρισμένα, τα πόδια του τεντωμένα. Τα δάχτυλα των ποδιών του είναι μακριά και αδύνατα και οι αστράγαλοί του στενοί. Τους κοιτάζω βλεφαρίζοντας. Είναι φυσιολογικό οι σαδιστές δικτάτορες να έχουν λεπτεπίλεπτα πόδια;

Ακόμη κι αν η Ίσε είναι τρομαγμένη, δεν το δείχνει. Στέκεται με τα χέρια της ενωμένα μπροστά της και το κεφάλι της ψηλά.

«Μπα, μπα», λέει ο Ρίζεκ, περνώντας τη γλώσσα του πάνω από τα δόντια του. «Η ομοιότητα ανάμεσα σε διδύμους δεν παύει ποτέ να με σοκάρει. Είσαι ίδια η Οριέβε Μπένεζιτ. Εκτός από αυτές τις ουλές, φυσικά. Πόσων ετών είναι;»

«Δύο εποχών», λέει η Ίσε, άκαμπτα.

Του μιλάει. Μιλάει στον Ρίζεκ Νόαβεκ, τον ορκισμένο εχθρό μου, τον απαγωγέα της αδελφής της, με μια μακριά σειρά από τατουάζ στην εξωτερική πλευρά του μπράτσου του που αντιπροσωπεύουν τα άτομα που έχει σκοτώσει.

«Θα ξεθωριάσουν, τότε», λέει. «Κρίμα. Έχουν ωραίο σχήμα».

«Ναι, είμαι ένα έργο τέχνης», λέει η Ίσε. «Ο καλλιτέχνης ήταν ένας Σοτέτ σαρκοσκώληκας, ο οποίος λίγη ώρα νωρίτερα ψαχούλευε σε μια στοίβα σκουπιδιών».

Την κοιτάζω. Δεν την είχα ακούσει ποτέ ξανά να μιλάει με τόσο μίσος για τους Σοτέτ. Δεν της ταιριάζει.

«Σαρκοσκώληκες» αποκαλεί ο κόσμος τους Σοτέτ όταν θέλει να χρησιμοποιήσει τη χειρότερη δυνατή προσβολή. Οι σαρκοσκώληκες είναι γκριζα, αηδιαστικά πλάσματα που τρέφονται

από τους ζωντανούς από μέσα προς τα έξω. Παράσιτα, που είχαν σχεδόν εξαλειφθεί από την οθιριανική ιατρική.

«Αα». Το χαμόγελό του γίνεται πιο πλατύ, σχηματίζοντας ένα λακκάκι στο μάγουλό του. Κάτι επάνω του πυροδοτεί τη μνήμη μου. Ίσως κάτι που έχει κοινό με τη Σάιρα, αν και δε μοιάζουν καθόλου, με μια πρώτη ματιά. «Επομένως, αυτή η κακία που κρατάς ενάντια στον λαό μου δεν είναι απλώς στο αίμα σου».

«Όχι». Κάθεται στις φτέρνες της, ακουμπώντας τους αγκώνες της στα γόνατά της. Το κάνει να δείχνει ελεγχόμενο και γεμάτο χάρη, αλλά ανησυχώ για εκείνη. Είναι ψηλόλιγνη, σε καμία περίπτωση το ίδιο δυνατή με τον Ρίζεκ, ο οποίος είναι μεγαλόσωμος, αν και αδύνατος. Μια λάθος κίνηση και θα μπορούσε να της ορμήσει, και τι θα έκανα για να το σταματήσω; Θα ούρλιαζα;

«Ξέρεις από ουλές, υποθέτω», λέει η Ίσε, γνέφοντας προς το μπράτσο του. «Θα χαράξεις και τη ζωή της αδελφής μου εκεί;»

Το εσωτερικό μέρος του πήχη του, το πιο μαλακό, πιο χλωμό τμήμα, δεν έχει καθόλου ουλές – ξεκινούν απ' έξω και τυλίγονται γύρω από το χέρι του, η μία σειρά μετά την άλλη. Έχει περισσότερες σειρές από μία.

«Μη μου πεις, μου έφερες μαχαίρι και μελάνι;»

Η Ίσε σφίγγει τα χείλη της. Η τραχιά αίσθηση που εξέπεμπε μέχρι πριν από ένα λεπτό γίνεται το ίδιο κοφτερή όσο μια σπασμένη πέτρα. Από ένστικτο, πιέζω το σώμα μου στην πόρτα και βρίσκω το χερούλι πίσω από την πλάτη μου.

«Πάντα οικειοποιείσαι δολοφονίες που δεν έχεις πραγματοποιήσει ο ίδιος;» λέει η Ίσε. «Επειδή, απ' όσο ξέρω, δεν ήσουν εσύ πάνω σ' εκείνη την εξέδρα με το μαχαίρι».

Τα μάτια του Ρίζεκ αστράφτουν.

«Αναρωτιέμαι αν έχεις καν σκοτώσει ποτέ ή αν όλη αυτή η δουλειά γίνεται από άλλους». Γέρνει το κεφάλι της στο πλάι. «Άλλους που, αντίθετα από εσένα, αντέχουν σ' αλήθεια να το κάνουν».

Είναι μια σοτέτ προσβολή. Από εκείνες που ένας Θουβεσιανός δε θα συνειδητοποιούσε καν. Ο Ρίζεκ δεν την αφήνει να πέσει κάτω όμως, με τα μάτια του να βυθίζονται στα δικά της.

«Δεσποινίς Κέρεσεθ», λέει χωρίς να με κοιτάζει. «Μοιάζεις τόσο πολύ με τον μεγαλύτερο από τους δυο αδελφούς σου». Με κοιτάζει, τότε, αξιολογώντας με. «Δεν είσαι περίεργη να μάθεις τι απέγινε;»

Θέλω ν' απαντήσω ψύχραιμα, σαν να μην είναι τίποτα για μένα ο Ρίζεκ. Θέλω να συναντήσω τα μάτια του με δύναμη. Θέλω χίλιες φαντασιώσεις εκδίκησης να ζωντανέψουν ξαφνικά όπως τα λουλούδια της σιωπής κατά την Άνθηση.

Ανοίγω το στόμα μου, αλλά δε βγαίνει τίποτα.

Εντάξει, σκέφτομαι και απελευθερώνω ένα κύμα του χαρίσματος μου, σαν ένα χτύπημα των χειρών μου. Έχω συνειδητοποιήσει ότι δεν μπορούν να ελέγξουν όλοι τα χαρίσματά τους με τον τρόπο με τον οποίο μπορώ εγώ. Εύχομαι μόνο να μπορούσα να κυριαρχήσω σ' εκείνο το κομμάτι που μ' εμποδίζει να λέω αυτό που θέλω.

Βλέπω ότι χαλαρώνει όταν τον χτυπάει το χάρισμά μου. Δεν έχει καμία επίδραση στην Ίσε –καμία που να μπορώ να δω, τέλος πάντων– αλλά ίσως να λύσει τη γλώσσα του. Και ό,τι κι αν σχεδιάζει η Ίσε, απ' ό,τι φαίνεται θέλει να τον αφήσει να μιλήσει πρώτα εκείνος.

«Ο πατέρας μου, ο σπουδαίος Λάζμετ Νόαβεκ, μου έμαθε ότι οι άνθρωποι μπορούν να γίνουν σαν λεπίδες, αν μάθεις να τους χειρίζεσαι, αλλά το καλύτερό σου όπλο θα πρέπει να εξακολουθεί να είναι ο εαυτός σου», λέει ο Ρίζεκ. «Πάντα ακολουθούσα αυτή τη συμβουλή. Κάποιες από τις εκτελέσεις που έχω διατάξει έχουν πραγματοποιηθεί από άλλους, Καγκελάριε, αλλά να είσαι σίγουρη ότι και εκείνοι οι θάνατοι εξακολουθούν να είναι δικοί μου».

Γέρνει προς τα εμπρός πάνω από τα γόνατά του, πλέκοντας τα χέρια του ανάμεσά τους. Εκείνος και η Ίσε είναι μερικές μόνο ανάσες μακριά ο ένας από τον άλλον.

«Θα χαράξω τη ζωή της αδελφής σου στο μπράτσο μου», λέει. «Θα είναι ένα καλό τρόπαιο για να προσθέσω στη συλλογή μου».

Η Όρι. Θυμάμαι ποιο τσάι ήπια το πρωί (φλοιό χάρβα, για ενέργεια και διαύγεια) και πόσο πολύ μισούσε το σπασμένο

προστινό της δόντι. Και ακούω τις φωνές των Σοτέτ στ' αντιά μου να επαναλαμβάνουν ρυθμικά: *Πέθανε, πέθανε, πέθανε.*

«Αυτό ξεκαθαρίζει τα πράγματα», λέει η Ίσε.

Απλώνει το χέρι της για να το πάρει εκείνος. Της ρίχνει ένα παράξενο βλέμμα, και με το δίκιο του – τι είδους άτομο θέλει να σφίξει το χέρι του ανθρώπου που μόλις παραδέχτηκε ότι διέταξε τον θάνατο της αδελφής της; Και που είναι περήφανος γι' αυτό;

«Είσαι στ' αλήθεια παράξενη», λέει. «Δεν πρέπει ν' αγαπούσες πολύ την αδελφή σου, για να μου προσφέρεις το χέρι σου τώρα».

Βλέπω το δέρμα να τεντώνεται πάνω από τις αρθρώσεις του άλλου χεριού της, εκείνο που δεν είναι απλωμένο προς το μέρος του. Ανοίγει τη γροθιά της και τα δάχτυλά της πλησιάζουν προς την μπότα της.

Ο Ρίζεκ παίρνει το χέρι που του πρόσφερε και μετά κοκαλώνει, με τα μάτια του να γουρλώνουν.

«Το αντίθετο, την αγαπούσα περισσότερο απ' οποιονδήποτε άλλον», λέει η Ίσε. Τον σφίγγει, δυνατά, χώνοντας μέσα τα νύχια της. Και, στο μεταξύ, το αριστερό της χέρι κινείται προς την μπότα της.

Έχω μείνει τόσο άναυδη, ώστε συνειδητοποιώ αυτό που συμβαίνει μόνο όταν είναι πολύ αργά. Με το αριστερό της χέρι βγάζει ένα μαχαίρι από την μπότα της, από το σημείο που είναι δεμένο στο πόδι της. Με το δεξί της χέρι τον τραβάει προς τα εμπρός. Μαχαίρι και άνθρωπος γίνονται ένα, και σπρώχνει, και ο ήχος του κελαρυστού βογκητού του με μεταφέρει στο καθιστικό μου, στην εφηβεία μου, στο αίμα που έτριβα από τις σανίδες του πατώματος καθώς έκλαιγα με λυγμούς.

Ο Ρίζεκ καταρρέει, και αιμορραγεί.

Κατεβάζω με δύναμη το χέρι μου στο πόμολο της πόρτας και βγαίνω παραπατώντας στον διάδρομο. Θρηνώ, κλαίω, χτυπάω τους τοίχους· όχι, δεν το κάνω, το χάρισμα του ρεύματός μου δε με αφήνει.

Το μόνο που μου επιτρέπει να κάνω, στο τέλος, είναι να ελευθερώσω μία και μόνο αδύναμη κραυγή.

Οι ζωές της Σάιρα και του Άκος χαράσσονται από τη μοίρα τους, από τη στιγμή της γέννησής τους. Και από τη μοίρα δεν μπορεί κανείς να ξεφύγει. Ο Άκος είναι ερωτευμένος με τη Σάιρα, παρόλο που ξέρει ότι το πεπρωμένο του είναι να πεθάνει υπηρετώντας την οικογένειά της. Και όταν ο πατέρας της Σάιρα, ο Λάζμετ, ένας σκληρός τύραννος, διεκδικεί ξανά τον θρόνο του βασιλείου των Σοτέτ, ο Άκος πιστεύει ότι το τέλος του είναι πιο κοντά από ποτέ.

Καθώς ο Λάζμετ κηρύσσει έναν βίαιο πόλεμο, η Σάιρα και ο Άκος προσπαθούν απεγνωσμένα να τον σταματήσουν. Για τη Σάιρα, αυτό σημαίνει ότι ίσως χρειαστεί να αφαιρέσει τη ζωή του ανθρώπου που είναι –ή μπορεί και να μην είναι– ο πατέρας της. Για τον Άκος, σημαίνει ότι ίσως θα πρέπει να θυσιάσει τη δική του ζωή. Σε μια απρόσμενη ανατροπή, οι δύο νέοι θα ανακαλύψουν πώς κάποιες φορές η μοίρα επεμβαίνει με τον πιο απροσδόκητο τρόπο.

*Η συνέχεια του μυθιστορήματος ΧΑΡΑΞΕ ΤΟ ΣΗΜΑΔΙ
είναι μια ιστορία γεμάτη ελπίδα, χιούμορ, πίστη
και μια αγάπη που τολμά να νικήσει.*

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ΔΕΙΤΕ ΕΔΩ ΚΡΙΤΙΚΕΣ
ΓΙΑ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

ΚΩΔ. ΜΗΧ.ΣΗΣ. 19324